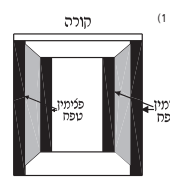


כל גגות

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימיון. שתי דפנות שיש לה כהלכה לאורכה ועשויה כמזוי וזדופן שלשית ורביעית קצועין עמודים לקרני הזוויות ויש להם טפח: בשירה. דמנן (סוכה ו.)



שמים כהלכתן ושלשית אפילו טפח: ואילו

השוה את פצימיה. שגנה ב' מחילות בתוכה אלא מחילות הראשונות ונמלא פצימיה עומדין זין שמי המחילות מכלן וזין שמי מחילות מכלן ונתון האכסדרה זינן נראין: פפולה. לזין לה אלא ב' מחילות: לדידי בשירה. דפליגי עלך זבא מילתא לקמן בפירקין? דלפניו זין לה שום מחילה אמרינן פי תקרה יורד וסותם דקמס אכסדרה תחזין קורות למעלה מעמוד לעמוד שעליהן נותנים את התקרה והנך קורות יש להם פה דיינו חודה שאינה עגולה אלא מרובעת: לדידך. נמי דלמנת פפולה זין כאן מחילה לאיסור דהכא היינו טעמא שקילן מכלן את הפצימין ואת מחילות הראשונות ע"י מחילות הללו והעמידה על אלו לצדן: הציו מקורה. מוכסה בגג חלק כעין תקרת עלייה: גפנים באן. תחת הקירוי: מותר לזרוע באן. חון לקירוי מיד זין זרין להרחיק דפי תקרה יורד וסותם והוי מחילה מזדלת זיניהם: השוה את קריו. שקרה כל הציב אסור אלא"כ הרחיק: סילוק מחיצות. שהשלמה זו סילק פי תקרה זין כן מזדיל: ביד רב שמעיה. לזיבו להשיב לאצני משובה זו: להקל ולהחמיר. פעמים שהמחילה מתרת לענין כלאים ופעמים שהיא אסרת: עד עיקר המחיצה. כלומר עד יסוד מחילה סמוך וזנוק למחילה: היה מושך. כרס רחוק מן הגדר אחת עשרה אמה וכ"ש פחות: לא יביא זיע. זין כרס לגדר וטעמא מפרש לקמן: אותבן ממתני. דאלימא לאקשווי טפי (א) מנרייתא: קרחת

פרק תשיעי

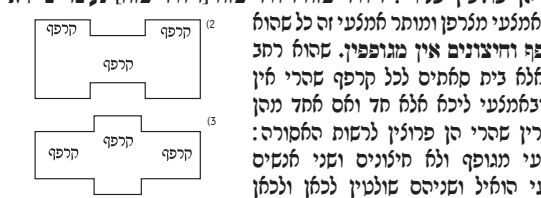
סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימיון. זין נראה כמו שפירש בקונטרס שיש שמי דפנות לאורכה כמזוי מופלג דפ"ק סוכה (דף יח:): מהדר ליה אצני לרצא זבא מודינא לך משום דהוי כמזוי מופלג ולא אמרינן פי תקרה יורד וסותם אלא יש לפרש דהוי כמין גאס זין להאריך:

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימיון* בשירה ואילו השוה* פצימיה פסולה א"ל אביי לדידי בשירה לדידך סילוק מחיצות היא א"ל רבה בר רב חנן לאביי ולא מצינו מחיצה לאיסור והתניא בית שחציו מקורה וחציו אינו מקורה גפנים כאן מותר לזרוע כאן ואילו השוה את קריו אסור א"ל התם סילוק מחיצות הוא שלח ליה רבא לאביי ביד רב שמעיה בר זעירא ולא מצינו מחיצה לאיסור והתניא בר במחיצות הכרם להקל ולהחמיר כיצד יכרם הנטוע עד עיקר מחיצה וזרע מעיקר מחיצה ואילך שאילו אין שם מחיצה מרחיק ד"א וזרוע וזה הוא מחיצות הכרם להקל ולהחמיר כיצד היה מושך מן הכותל י"א אמה לא יביא זרע לשם שאילמלי אין מחיצות הכרם אמתן זין דתנן קרחת הכרם* ב"ש אומרים כ"ד אמות וב"ה אומרים ט"ו אמה מחול הכרם* ב"ש אומרים ט"ו אמה וב"ה אומרים י"ב אמה ואיזו היא קרחת הכרם יכרם שחרב אמציעיתו אם אין שם ט"ו אמה לא יביא זרע לשם היו שם ט"ו אמה נותן לו כדי עבודתו וזרוע את המותר אי זו היא מחול הכרם יבין הכרם לגדר שאם אין שם י"ב אמה לא יביא זרע לשם היו שם י"ב אמה נותן לו כדי עבודתו וזרוע את המותר אלא התם לאו היינו טעמא (ב) דכל ד"א לגבי כרם עבודת הכרם לגדר כיון דלא מזדרען אפקורי מפקר להו דביני ביני אי איכא ד' חשיבן ואי לא לא חשיבן אמר רב יהודה ג' קרפיות זה בצד זה ושנים החיצונים מגופפים ומגופפים אינו מגופף* ויחיד בזה ויחיד בזה נעשה כשיירא ונותנין להן (ג) כל צורכן ודאי אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינו מגופפין* ויחיד בזה ויחיד זה [ויחיד בזה] אין נותנין להם אלא בית שיש איכא לאו אחד בזה ואחד בזה ושנים באמצעי מהו אי להכא נפקי תלתא הו ואי להכא נפקי תלתא הו או דילמא חד להכא נפיק וחד להכא נפיק ואם תימצי לומר חד להכא נפיק וחד להכא נפיק שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי מהו הכא ודאי אי להכא נפיק תלתא הו ואי להכא נפיק תלתא הו או דילמא אימר להכא נפיק ואימר להכא נפיק ויהלכתא בעיין לקולא אמר רב חסדא גידוד

הברב. לקמן מפרשא: עשרים וארבע אמות. רריך שיהא זה להמירה להרחיק ארבע אמות ולזרוע ואם פחות אסור לזרוע זה אפילו טפח: מוחל. קצבי כעין מחולות: אין שם שיש עשרה אמה בר. לפי שיש כרס מכלן ומכלן ורריך להרחיק וליתן ארבע אמות לכרס לכל זד לעבודתו כמלא צקר וכליו שהיו חורשין צשורין ואם נשחרו ח' אמות צלמנע פלגס צתת לחלקו לכלן ולכלן פי ד' אמות לכל חלק מצינו ולא חמי כרס דהאי כרס וזכרס ומצטל פלגא גיסא ומצטל פלגא: בדי עבודתו. ארבע אמות לכל זד: י"ב אמות. לקמן פטעמא: לאו היינו טעמא: לאו היינו טעמא: כי כרס: הכי גרסינן ארבע אמות דהרי ברם עבודת הברב. וכיון לזרין לו הוי כרס עצמו: ביון דלא מזדרען. משום דמקלקל ליה לכוחל אצניס שהמטריה מעלה עפר תיחוח והכותל נופל כשאינו תחמיו הקרקע חוקה והכי תנן צבצא צתרא (דף יז:). מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקר להו. לגבי גדר ולא מנטרפי להדי האי דפישי לאחשזבי דלא ליצטיל לגבי כרס: ג' קרפיות זה בצד זה. כגון שהיו מנהלנין צדדך והקפיו ג' קרפיות לזייה במחילה של שמי כגון של קנים או של ערב כגון צבלים שלא התירו זו ליחיד אלא בית סאתים כדמפרש צפ"ק (דף טו:): דשיירא מותרת להקיף כל צרכן צקנים וצבלים לזייה אלא יחיד יותר מצית סאתים לא אלא"כ עשה שמי וערב מחילה קיימת: ושנים החיצונים מגופפין ובי'. שהחיצונים רחבים והוא פרוץ לשניהם צמולאו וגיפופיהן עודפינן (לעיל): ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] נעשו שיירא ונותנין להן כל צורכן. דאלימא לאקשווי טפי (א) מנרייתא: קרחת

הברב. לקמן מפרשא: עשרים וארבע אמות. רריך שיהא זה להמירה להרחיק ארבע אמות ולזרוע ואם פחות אסור לזרוע זה אפילו טפח: מוחל. קצבי כעין מחולות: אין שם שיש עשרה אמה בר. לפי שיש כרס מכלן ומכלן ורריך להרחיק וליתן ארבע אמות לכרס לכל זד לעבודתו כמלא צקר וכליו שהיו חורשין צשורין ואם נשחרו ח' אמות צלמנע פלגא צתת לחלקו לכלן ולכלן פי ד' אמות לכל חלק מצינו ולא חמי כרס דהאי כרס וזכרס ומצטל פלגא גיסא ומצטל פלגא: בדי עבודתו. ארבע אמות לכל זד: י"ב אמות. לקמן פטעמא: לאו היינו טעמא: לאו היינו טעמא: כי כרס: הכי גרסינן ארבע אמות דהרי ברם עבודת הברב. וכיון לזרין לו הוי כרס עצמו: ביון דלא מזדרען. משום דמקלקל ליה לכוחל אצניס שהמטריה מעלה עפר תיחוח והכותל נופל כשאינו תחמיו הקרקע חוקה והכי תנן צבצא צתרא (דף יז:). מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקר להו. לגבי גדר ולא מנטרפי להדי האי דפישי לאחשזבי דלא ליצטיל לגבי כרס: ג' קרפיות זה בצד זה. כגון שהיו מנהלנין צדדך והקפיו ג' קרפיות לזייה במחילה של שמי כגון של קנים או של ערב כגון צבלים שלא התירו זו ליחיד אלא בית סאתים כדמפרש צפ"ק (דף טו:): דשיירא מותרת להקיף כל צרכן צקנים וצבלים לזייה אלא יחיד יותר מצית סאתים לא אלא"כ עשה שמי וערב מחילה קיימת: ושנים החיצונים מגופפין ובי'. שהחיצונים רחבים והוא פרוץ לשניהם צמולאו וגיפופיהן עודפינן (לעיל): ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] נעשו שיירא ונותנין להן כל צורכן. דאלימא לאקשווי טפי (א) מנרייתא: קרחת

הברב. לקמן מפרשא: עשרים וארבע אמות. רריך שיהא זה להמירה להרחיק ארבע אמות ולזרוע ואם פחות אסור לזרוע זה אפילו טפח: מוחל. קצבי כעין מחולות: אין שם שיש עשרה אמה בר. לפי שיש כרס מכלן ומכלן ורריך להרחיק וליתן ארבע אמות לכרס לכל זד לעבודתו כמלא צקר וכליו שהיו חורשין צשורין ואם נשחרו ח' אמות צלמנע פלגא צתת לחלקו לכלן ולכלן פי ד' אמות לכל חלק מצינו ולא חמי כרס דהאי כרס וזכרס ומצטל פלגא גיסא ומצטל פלגא: בדי עבודתו. ארבע אמות לכל זד: י"ב אמות. לקמן פטעמא: לאו היינו טעמא: לאו היינו טעמא: כי כרס: הכי גרסינן ארבע אמות דהרי ברם עבודת הברב. וכיון לזרין לו הוי כרס עצמו: ביון דלא מזדרען. משום דמקלקל ליה לכוחל אצניס שהמטריה מעלה עפר תיחוח והכותל נופל כשאינו תחמיו הקרקע חוקה והכי תנן צבצא צתרא (דף יז:). מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקר להו. לגבי גדר ולא מנטרפי להדי האי דפישי לאחשזבי דלא ליצטיל לגבי כרס: ג' קרפיות זה בצד זה. כגון שהיו מנהלנין צדדך והקפיו ג' קרפיות לזייה במחילה של שמי כגון של קנים או של ערב כגון צבלים שלא התירו זו ליחיד אלא בית סאתים כדמפרש צפ"ק (דף טו:): דשיירא מותרת להקיף כל צרכן צקנים וצבלים לזייה אלא יחיד יותר מצית סאתים לא אלא"כ עשה שמי וערב מחילה קיימת: ושנים החיצונים מגופפין ובי'. שהחיצונים רחבים והוא פרוץ לשניהם צמולאו וגיפופיהן עודפינן (לעיל): ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] נעשו שיירא ונותנין להן כל צורכן. דאלימא לאקשווי טפי (א) מנרייתא: קרחת



שדי תרוייהו להכא ומרוייהו להכא ולישתרו שני קרפיות החיצונים היקף ככל צרכן: או דילמא. כולי האי לא מנקלינן דנישדיניהו להכא ולהכא והי"ע לא אמרינן דנירמיניהו תרוייהו לחד ולמישרי מיהא חד מן החיצונים ככל צרכו דמסתמא הכי ניתא ליה טפי דליהוי חד להכא וחד להכא דלא ניתא אלא מרי ככל חד דרווח לכו למשמשתיהו מלמיהו תלתא צתת וצאצאי לא ניתא אלא חד: (ה) וא' באמצעי. והוא שליט על החיצונים: ובל היכא דנפיק תלתא הו. ושדיה להכא ולהכא או שדיה מיהא לחד מנייניהו ונישתרי חד מן החיצונים (ו) ככל צרכי היקף: או דילמא אימר להכא או להכא. ולא ידעינן ליה מניייהו הילכך אפילו חד נמי לא יצטין ליה כל צרכו: והלכתא בעיין לקולא. שאלטונו אלו להקל: גידוד

לו כדי עבודתו. וזרוע את המותר. הנה יש מחיצה לאיסור אלא סבא הוא כל ארבע אמות כו': החיצונים אינו מגופפין ויחיד בכל קרפין אין נותנין להם אלא בית שש ככל סאתים לכל אחד מן שאין מרחיקין ביה ויחידים חן חשבוין. איכעא להו ב' בזה הקרפין ובי' בזה הקרפין ויחיד באמצע מהו. מי אמרינן אי מביין נפיק אתה הו להו ג' נעשו שיירא ודאי מהכא נפיק הו להו ג' וכן מדרך גיסא נעשו שיירא ונותנין להן כל צורכן

הוה דהכפר והקפף והקלמס, יש להם שביעית וקדמויה שביעית. רבי שמעון אומר, אין לקפף שביעית, מפני שאינו פרי.

עין משפט

הוה דהכפר והקפף והקלמס, יש להם שביעית וקדמויה שביעית. רבי שמעון אומר, אין לקפף שביעית, מפני שאינו פרי.

רב נסים גאון

אמר רב יהודה ג' קרפיות זה בצד זה כו' נעשו כשיירה ונותנין להן כל צורכן

רבינו הגנאל

סיכך ע"ג אכסדרה שיש לה פצימין בשירה ואילו השוה פצימיה פסולה. א"ל לדידי כשרה היא לדידך סילוק סילוקינהו למחיצה והתנן חצר גדולה שנפרצה לקטנה גדולה ומותרת והקטנה אסורה. ואילו השוה ניפרפה גדולה נמי אסורה ורדינן התם נמי סילוקי סילוקין למחיצתא והתניא יש במחיצות להקל ולהחמיר להקל כיצד כרם הנטוע עד עיקר מחיצה וזרוע מעיקר מחיצתו ואילך שאילו אין שם מחיצה מרחיק ד"א מותר וזרוע וזו היא מחיצת הכרם להקל. והתניא כיצד היה מושך מן הכותל י"א אמה לא יביא זרע לשם שאילו אין שם מחיצה מרחיק ד' אמות וזרוע זו היא מחיצת הכרם להחמיר. הנה מצאנו מחיצה לאיסור. א"ל אדמותהב מכווייתא מותרת ממתני' דתנן איהו מחול הכרם בין הכרם לגדר אם אין שם י"ב אמה [לא] יביא זרע לשם היו שם י"ב אמה נותנין

